

VILÉM KOUBEK

POSMRTNÁ PREDACE

HOST

VILÉM KOUBEK

POSMŘENÁ
PREDACE

BRNO 2021

© VILÉM KOUBEK, 2021

COVER ILLUSTRATION © JANA KILIÁNOVÁ, 2021

© HOST – VYDAVATELSTVÍ, S. R. O., 2021

(ELEKTRONICKÉ VYDÁNÍ)

ISBN 978-80-275-0650-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0651-4 (EPUB)

ISBN 978-80-275-0652-1 (MOBIPOCKET)

POLYMEROVÁ KONZERVACE, KROK ZA KROKEM

- *Nejprve se tělo tradičními metodami připraví k pitvě, mimo jiné vypumpováním krve;*
- *během pitvy se odhalí to, co se zamýšlí ukázat – v případě svalů je například nezbytné odstranit kůži a tukovou tkáň. V této fázi se tělo uvede do požadované polohy;*
- *následně se takto připravený preparát vloží do acetonové lázně, aby se zbavil vody;*
- *poté se preparát zbavený vody ponoří do koupele ze silikonových polymerů a uzavře do vakuové komory;*
- *ve vakuu se aceton vypařuje a nahrazuje ho silikonový polymer, který proniká do nejzazších zákoutí tkání;*
- *silikon tvrdne, nicméně zůstává pružný.*

OLGA TOKARCZUKOVÁ, BĚGUNI

1

Zoufalství má spoustu podob. V mém životě – stejně jako na časový ose každého tuctového detektiva – je ale vždycky převlečený za práci, která smrdí průserem.

Třeba za takovou, při který po vás klient chce, abyste mu sejmuli otce.

„Chci, abys ho pro mě vodkrouh!“ vyštěknou blbečkovskej účes, co zrovna jede mezi pozérskou vyšší vrstvou, piercing v obočí a ostrej nos, pod kterým se houfujou chomáče pubertálního chmýří. Vyfoukne mi přitom do ksichtu mrak páry smrdící chemickéjma jahodama.

Od samého začátku se po mně vozí, jako by mě držel v hrsti. Ale na druhý straně, pokud po vás někdo chce, abyste mu zabili jednoho z rodičů, pravděpodobně jste v jeho hlavě něco jako sourozenci.

Kdoví.

Neřeším ho. Nedám mu pěstí, i když mi fouká do ksichtu páru. Nezvednu ho ze židle a nebudu mu hlavou mlátit o zeď, dokud mu z tý skoby mezi očima nenadělám chrupavčitou sekanou.

Namísto toho potáhnu z vlastního, normálního cigára, zaleju šluk pivem a zazátkuju panákem.

Vaper přede mnou se zatváří naprosto znechuceně, a to ani netuší, že v jednom nesčetněkrát opakovaným švihu mávnu na obsluhu, aby donesla další rundu.

„O vlastním fotrovi už jsem slyšel lidi mluvit i líp,“ zasyčím.

„Já už viděl střízlivější trosky.“

Co mu na to chcete říct?

„Zabij si ho sám,“ zlomím se.

Vaperovi se v ksichtě vystřídá řada výrazů, který oscilujou mezi nasraností a opovržením. Proto je mi jasný, že jsem konečně seknul do slabin. Teď přijde ten důvod, proč si svou špinavou práci nezařídí sám a musí s ní za někým, kdo se udržuje při životě šmírováním nevěrnejch manželů.

Nano přede mě postaví dalšího panáka a zkontroluje nejprve můj püllitr a pak mou společnost. Nelíbí se mu ani jedno.

Nezeptá se, jestli máme všechno, protože nás nechce obsloužit. Elektronická rakovina mezitím funí do okolí bílou mlhu. Podvědomě přitom stříhá očima hospodu a cukaj mu koutky. Takže je to pravděpodobně jeden z těch ztroskotanců, co u baru foukaj páru do skleniček nebo po stole, aby si z nich duševně jednoduchý publikum nadělalo do spodár.

S nově nabytým soukromím mi Vaper řekne: „Nemůžu, protože zmizel.“

Nádhera.

„A gorily nejsou zrovna vhodnej vyšetřovací matroš, protože maj v hlavách akorát banány a nasráno,“ nasypu mu trochu soli do rány.

Zatne zuby.

Přivře oči.

Ksicht se mu nahrbí vráskama vzteku.

Takže mám pravdu.

„Fajn, najdu ho, ale kuchneš si ho sám. Nejsem žádněj vrah,“ promluví ze mě dvě promile a platební čip, kterej vede ke kontu tak vyluxovanému, že už skoro ani neexistuje.

Vráskama zavlní šok.

Absence otázek je roztáhne do zmatku.

Teatrální čurák.

„Takhle snadno?“ zeptá se mě, aby mi dal najevo, že jsem udělal obrovskou chybu.

Kopnu do sebe zbytek piva a zasalutuju si o další.

Nesleduju, jestli mě Nano vnímá. Vím, že jo.

„Tak to vybal,“ popoženu Vapera, abych mu vzal aspoň trochu škodolibýho větru z plachet.

A dozvím se, že sice dostanu dost peněz, ale budu muset jet do Odpočinku.

Kurva.

Vaper se zubí jako malý děcko, který právě přechytračilo rodiče.

Srovnám se s tím pomocí dalšího hřebíku. Netuším kolikátýho, ale z rakve už bych nejspíš nevypad.

Odpočinek je rezervace mileniálů.

Někdy ve třicátejkách letěch vědci konečně zjistili, jak zastavit stárnutí, a prokletý fakani dospívající v jednadvacátém století najednou nemuseli umírat. Mládí jim nikdo nevrátí, ale doktoři je aspoň dokázali zakonzervovat.

Jenže namísto aby je zalili lákem a postavili vedle marmelád nebo pečených čajů do temného kouta ve sklepě, nechali je běhat venku. A nesmrtelný důchodci jsou furt důchodci. Nikdo před nima nemávnul magickým proutkem, co by jim vytáhl hlavu z prdele a zajistil, že se začnou zajímat o věci mimo svou věkovou bublinu. Nevidí nic nového, necejtí nic nového. Vlastně bych řekl, že necejtí vůbec nic. Nová doba je jim ukradená. Potřebujou okolo sebe ty samý kulisy, který znali v době, kdy se rozhodli vysrat na osobnostní růst. Jedině tak si připadají na svém místě a ve správný době.

Po světě tak vznikla hromada rezervací zapomenutejch v čase a ta naše se jmenuje Odpočinek. Nejdřív to byla menší

kolonie, pak se ale o skanzenovém konceptu dozvěděla celá horda chodících mrtvol napříč republikou, z osady se stalo město a z města nakonec něco jako stát ve státě.

Představte si peklo.

Protože takový ty dobrý důchodci, co se snažej, nemaj důvod izolovat se od zbytku světa. Tahle oblast je nacpaná tím nejhorším a nejzabedněnějším lidským odpadem.

Z apokalyptickejch vizí mě vytrhne jméno.

Karel Zlámal.

Pak adresa bydliště a hospoda, kde podle všeho prochlastal několik rodinných jmění. Když to Vaper říká, šlehaj po mně odlesky z jeho zlatých prstenů a ohlušuje mě chrastění hodinek, za který by si moh koupit polovinu Nanovy hospody.

„Proč já?“ zeptám se, abych věděl, komu za referenci zlámat ruce.

„Nikdo jinej není v takovejch sračkách, aby podobnou věc vzal,“ vystřelí Vaper, vyfoukne další náklad páry a efektně se v něm zvedne ze židle. Zatímco mu okolo ksichtu poletujou mlhový víry, otevře mi v kapsách všechny kudly šibalským mrknutím.

A odejde.

Zamávám mu a Nano mi donese další rundu.

Kocovina na mě zaklepe jako bourací koule přimontovaná k jeřábu: neptá se, jestli může dál, prostě vrazí dovnitř.

V bytě mám přehlídku ocd čistoty, která mě v aktuálním stavu vytáčí k nepříčetnosti. Místnosti jsou vybydlený, ne zrovna tím útulným způsobem. Podlahu hyzdí akorát ne dbale odhozený boty. Ve vzduchu chybí světlo, na zdech zase

obrazy
plakáty
dekorace.

Básník by řekl, že ve stěnách se odráží moje duše. Když se na ně ale dívám, vidím akorát cihly a tapety.

Poezie.

Ještě než si připomenu jedno z největších mouder lidstva, a to, že čím se člověk zkazil, tím se má taky napravit, odbudu si duet blití a hygieny. Protože zvracet čerstvě vypitou whisky je hřích.

Teprve v koupelně si všimnu, že na sobě od včerejška mám kabát.

Abych se na sebe nemusel dál dívat, raději skříňku se zrcadlem otevřu a jen tak mimoděk svůj útěk zamaskuju snahou vydolovat z ní ústní vodu.

Z poličky na mě vykoukne poloprázdný balení antidepresiv, kolem kterýho se vznáší opar zklamání. Žádný kožený křeslo, příjemnej rozhovor o vnitřních démonech ani doutník a freudovská lajna kokainu. Vyfasoval jsem prášky a přání pěknýho dne. „Pomůžou vám dostat se z nejhlubší nory, abyste se mohl víc soustředit na uzdravení.“

Příbalovej leták se vedlejšíma účinkama hrdě hlásí k samovolný laktaci, tloustnutí, náladovosti, únavě a k sebevražednejm sklonům.

Protože když jste v totálních sračkách, ani náhodou nemáte sílu se vodkrouhnout. O sebevraždě se sice říká, že je to zbabělej skutek, ale podobnou volovinu můžou tvrdit jen lidi, co se o ni nikdy doopravdy nepokoušeli. Aby se člověk dokázal zhasnout, potřebuje odhodlání a sílu. Pokud si ho ale zrovna podávaj úzkost s beznadějí, chce se akorát tak stočit do fetální polohy a tiše civět.

Jenže jakmile si dáte prášky, uleví se vám. Sice až tak po měsíci užívání. Ale jo.

A pak najednou tu sílu a odhodlání máte.

Vlastně by se dalo říct, že sebevražda je součást vaší terapie.

Kouzla života.

Zavřu skříňku a jdu zvracet skrz vyčištěný zuby.

Do bot se nasoukám instinktivně. Jako bych se vracel ve veřejších stopách. Zabouchnu dveře, a že mám klíč, doufám asi jen z deseti procent svý existence.

Koberec na chodbě je plnej zašlapaný špíny a děr.

Vidím se v něm líp než ve zdech.

Kabát ztrácí svou funkci, když v něm spíte. Nedělám si prdel. Podzimní vítr mě profoukne jak dávka celoplášťovejch střel. Takže se mi k nevolnosti přidaj husí kůže s paralýzou.

Nanův bar je sice jen přes ulici, ale kandelábru se držím dobrejch deset minut. Teprve pak se mořská hladina

z betonu trochu uklidní a mě napadne pootevřít pusy, aby mi nejektaly zuby.

Člověk by nevěřil, jakýho survivalistu z něj udělá nouze.

Nano je na svém místě, protože nejí, nespí, nepije, dost možná ani nedejchá.

Pucuje sklo a jeho obličej je stejně mrtvej jako moje touha žít.

Posadím se přímo před něj k baru, protože jako jeden z mála ve městě zvládá vypadat vždycky o kousek hůř, než vy se cejtíte. Vzácnější dar, teda kromě schopnosti mistrovsky natočit půllitr, barman mít nemůže. Vždycky je vám hned o trochu líp, ale ne zas o tolik, abyste se nemuseli zrušit.

„Sprav mě,“ pozdravím.

Odpoví mi nalitým panákem.

Zarazím ho do sebe jako nadržaná ženská baterii do vibrátoru.

A pak další.

„Korejčům došly ksichty,“ pronese Nano zřejmě první větu svého dne.

Řeknu „uh“ a jsem na sebe pyšnej.

Mozek se mi ale naštěstí opět zalejvá voltáží. Znovu mi v něm hraje ta stará dobrá odrhovačka, že za kocovinu si vlastně můžeme sami, protože jsme prudce odřízli tělu zdroj alkoholu, namísto abysme mu postupně dávali menší dávky.

Krom toho je whisky ideální snídaně, protože je docela bohatá na kyselinu ellagovou, který se mezi světovějma marketákama přezdívá „velmi účinněj antioxidant“. Zapomeňte na ledový čaje z petlahví, rakovina, demence i obezita se daj přechlastat.

Mám ze sebe radost a Nano to vidí, takže pokračuje: „Ta jejich posedlost plastickou chirurgií je přivedla do stavu, kdy začínají všichni vypadat stejně.“

„To je rasistický,“ kontruju a poroučím si další dávku falešný strážlivosti.

„Celá země je teď vyděšená z toho, že lidi začnou na ulicích potkávat sami sebe, psychicky to neunesou a budou se hroutit,“ nenechá se rozhodit Nano. Kdysi dávno se mi svěřil, že miluje korejskej pop z prvních dvou desetiletí jednadvacátého století. Tehdy byl dost možná ožralejší než já, a když jsem se ho s vypětím všech sil zeptal na důvod, řek mi jen, že je to upřímná hudba.

Produkována opakujícíma se ksichtama.

V zemi, kde na lidech zůstávají původní jen ty části, co se nedaj změnit plastickou chirurgií.

„Musím jet za mrtvolama,“ navážu na jeho lano mizérie.

„Do Prahy?“ zeptá se a skoro z něj nejní cejtít sarkasmus.

Kdo by to byl řek, že se z Brna ve dvacátejk letech stane město hipsterů a tím si zajistí mládí, zatímco Praha zestárne a začne vymírat.

„Do Odpočinku,“ opravím ho.

Nano nic neřekne, ale jeho pohled vykřikne „A kurva!“.

„Jo,“ odpovím.

„To znamená, že ti můžu strhnout všechny dluhy, protože dostal zálohu,“ usměje se a můj instinkt amatérskýho bezdomovce zaznamená prudkej pokles na kontě.

Vztek mě přinutí vystřízlivět natolik, že vstanu, ignoruju točící se svět a vypadnu z hospody.

„Tak zase někdy,“ volá za mnou Nano.

Protože ví, že se nevrátím.

3

Po cestě z Nanovy hospody ve mně kosa s větrem trochu nakopnou spalování a výsledkem je překvapivě funkční člověk.

Jakkoliv je venku hnusně, musí se nechat, že zima očistila ulice od bezďáků, který v tomhle zasraným století vlastně přišli o podstatu své existence. Každý má dnes někde v těle čip a ten se stará o identifikaci i platební transakce. Peníze jako takový neexistují.

V tom lepším případě houmlesáci aspoň na něco hrajou. Vedle sluníčkových bezďáků jsou ale ulice plny těch nenávidnejch, co jen stojí a civí. Nemluvej, protože veškerý jednání za ně obstarávají špinavý hadry, mastný vlasy a oči plny trpkosti.

Pohledem vám naznačují, že se v týchle době neoctnuli dobrovolně. Chtějí, abyste věděli, že trpí, a vy s tím nemůžete nic udělat, ani kdybyste si nakrásně nějaký drobný na chlast přičarovali. Snažej se, abyste si uvědomili, že je to vaše vina.

Vyklepu z krabičky cigáro. Zippo mlaskne, jiskra vyletí a zhasne.

Zkusím beznaděj vyprovokovat ještě dvakrát.

Ale vítr protestuje.

Spravenýmu se mi vrátí chuť k jídlu, takže jen o dva bloky dál od Nanovy hospody vlezu do samoobsluhy Pusan, kde si jako v jediný ve městě můžu dát míchaný vejce se slaninou

a kopou kimči. Protože to jediný vás dokáže vyšponovat srovnatelně dobře jako chlast.

Ještě nebylo ani deset, a lokál je proto plnej lidí s kelímka kafe.

Když si naberu svou královskou porci kalorií, slepičích pokladů a korejskýho požehnání, sklídím asi půl tuctu znechucených ksichtů.

Pochopím narážku a dám si i kávu.

Pokladní skener se vybarví zelenejma cukrblikama a pustí mě do jídelny, kde na mě čeká prázdněj stůl. A já si zrovna nevzpomínám, co by mi mohlo vyšvihnout karmu k takovýmu štěstí, takže v nejbližších okamžicích čekám minimálně lokální apokalypsu.

Než mě ale svět spláchne do hajzlu, začnu nakládat zelí, míchat vejce, krájet slaninu a pít kafe.

Krom jídla mě hřeje myšlenka, že bankovní čip v mém zápěstí je zase trochu nafutrovaněj prachama ze zálohy.

Nejni to ani deset let, co je zavedli namísto platidel, a stejně jako všechno ostatní v týhle zemi to byl tunel a průser. Nejdřív přišla panika, protože lidi najednou nepotřebovali peněženky ani karty. Všechno bylo jinak a jako první se samozřejmě vzpamatoval zločin.

Protože co chcete krást, když lidi nic nenosej po kapsách?

Netrvalo dlouho a nějaký chytrý hlavě došlo, že pokud jsou prachy na čipu a čip implantovaněj v ruce, prostě si svou kořist můžete z lidí na ulici useknout.

Po několika masakrech přišla změna.

Čipy se začaly implantovat do krků a do hlav.

Zkuste si tipnout, co se začalo sekat potom.

Slanina šustí jako podzimní listí. Kafe je černý jak noc a neslábne ani pod nápořem cukru. Vejce v sobě maj pa-

chut masokostní moučky a kimči mi nejspíš brzo propálí jícen.

Takže lapám po dechu, smrkám a vzpomínám, že teprve pak, po několika miliardách investic, lidi napadlo, že by se čipy měly vázat na tělesný funkce.

Když někomu useknete ruku, končetina přestane fungovat a čip taky. To samý s hlavou.

Konečně krok správným směrem.

Pokud teď chcete někoho okrást, musíte ho prostě unýst a vysát mu konto ve speciálních čipovejch farmách. Tělo pak můžete prodat na orgány.

Aspoň je v tom systému trocha efektivity a elegance.

Zhruba v polovině kelímku mi začne šrum probouzejícího se všedního dne spolu s ranníma televizníma pořadama a mladějma studentama lízt na nervy.

Počasí venku mi opět připomene, že jsem si nesundal kabát. Tentokrát ale funím s plným žaludkem, takže se ani trochu nepodobám prázdný existenci z rána a větru se akorát vysměju do poryvů.

Vydám se zpět a svou kocovinovou smyčku utáhnu prodejnou U Petra.

Kdo je Petr?

Asi majitel, netuším.

Je to jen velká místnost s regálama plnejma chlastu a cigár. Žádněj prodavač, protože když nemáte hmotný prachy, nepotřebujete ani člověka, kterej by se staral o jejich vybírání. Nad dveřma je místo zvonku snímač.

Vejdete.

Dle libosti si naberete zásoby štěstí.

Sejme vás.

Jste svobodní.

Čistě podle názvu bych si tipnul, že stejně jako zbytek Brna ani tahle sámooška nepatří nikomu z Česka. Jméno je moc obyčejný a takovýhle úrovně upřímnosti už dnes našinec nejni schopnej.

Uvnitř jsou celkem tři lidi. Všichni vypadaj, jako že litujou včerejška a chtěj se vyprostit, aby zítra mohli zpytovat svědomí kvůli dnešku. Každá flaška je přitom sázka do metanolový loterie. Malý závany jistoty na vás dejchnou akorát ze skla trochu známejch značek, který na sobě maj neporušený kolky.

Jameson je ve slevě.
A já jsem rozenej Čech.
Kolik jich koupím?
Závěry si vyvodte sami.

Cesta do Odpočinku mě děsí. Dokonce bych řek, že odpuzuje. Proto se před ní nejdřív musím pořádně naložit do pohody.

Z následujících tří dnů si pamatuju akorát to, že se se mnou gauč pohybuje po místnosti, jako bych měl místo podlahy zkurvený rozbouřený moře. Dvakrát se mnou vyšvihne eskymáka a já se přitom ze všech sil snažím neutopit vlastníma zvratkama.

Moje garsonka se za ty tři dny změnil v nikotinovou udírnu: před kouřem se kdysi chtěla krejt tapetama, ale ty bestie ji zradily a loupou se. Odhalujou tajemství, o kterým jste netušili, že by ho mohly skrejvat. Mlhavě vzpomínám na to, že je trhám ze zdí a do těch pak buším pěstma.

Když se čtvrtý den ozve zaklepání na dveře, mám zkrvačený klouby a spím zamotaný v potrhaným papíru s omítkou.

Klepání přejde v bušení, rány se nakonec vybarvěj jako štípající se dřevo.

To bychom měli bezpečnostní dveře.

Do mého oparu proniknou dvě skříně převlečený za lidi,
vyměňej si znechucený pohledy, odhážou ze mě bordel a pěstí
mě pošlou do bezvědomí.

Tajně doufám, že na sobě mám furt kabát.

Protože nestíhám ani zakvičet, natož se na cestu oblíct.

Chtěl bych říct, že se probudím s nějakou hlubokou myšlenkou, nebo aspoň s pěkně vostrou hláškou. Ale pravda je taková, že jakmile se vám někdo pokusí zarazit nos do ksichtu, neotevíráte oči do zrovna růžovýho světa.

Taky bych chtěl prohlásit, že jakmile se trochu rozlepím, vydám se na svou vyprošťovací stezku do Pusanu... Ale jedu vlakem.

V kupé sedí třesoucí se mrtvola ženskýho rodu, sinalej ksicht s rozmláceným obličejem – já – a nějaký individuum bez vlasů a výrazu.

Babča natahuje ruku a ukazuje na mě prstem. Klepe se tak mocně, že na ní pohlává rukáv.

„Donesli vás sem...“ na chvilku se odmlčí a polyká, dost možná hledá správný slovo, „nějací pánové.“

To bychom měli gorily. Vaperovi se evidentně nelíbilo, jak mrhám časem pečlivou přípravou na cestu do Odpočinku.

„Říkali mi,“ pokračuje stará paní, „abych vám vyřídila...“ Do obličeje se jí vetře prázdno, takže je mi jasný, že už se nedozvím, co mi ti milí pánové vzkázali. Babča polkne a zřejmě úplně zapomene, že s ní v uzavřeném prostoru sedí někdo další, protože se začne koukat z okna.

Výborně.

Chvilku zápasím sám se sebou a teprve pak se odvážím kouknout na existenci vedle mě. V tom okamžiku si říkám, že budu silnej, a pokud se mi borec rozhodne pohled oplatit a bude to Vaperův špion, neuhnu.

Můj soused se na mě opravdu podívá přesně ve chvíli, kdy ho začnu zkoumat, jako by mě celou dobu hlídal. Proto zatnu zuby a splním své předsevzetí – v jeho očích zahlídnou robotický prázdno vypočítaný optikou.

Stroj se na mě neusměje, nemrkne ani se nepokusí zamračit.

Jenom mu červeně problesknou čočky.

To abych věděl, že je to starý zasraný téčko. Komančská mašina na zabíjení. Bez smyslu pro humor, bez emocí, čistě efektivní. Když se v Evropě vzedmula nová vlna komunismu, robotizovanéj Putin vyslal do našich řad drobnou armádu polidštěnejch strojů, kterejm se říkalo téčka. Proč, to nevím. Na první pohled se ty mašiny tvářily neutrálně. Jakmile ale došlo na akci, nedodržovaly žádný etický zásady ani zakódovaný pravidla, jak si je kdysi vysnil Asimov.

Celá tahle násilná kapitola v sobě nesla hořkosladkej nádech, protože téčka neměly uchopitelněj slovník. Programátoři jim do hlav nasadili neustále se opakující sadu prokomunistickéjch hesel, takže kdykoliv chtěl stroj promluvit, vylezlo z něj něco ukrutně rudýho.

Když nakonec Putina intervence selhala, zbejvající funkční roboti se rozprodali mezi zdejší *podnikatele*. Idea byla taková, že jim budou dělat ochranku, ale nakonec se využívali hlavně jako zabij–

„Už jsem si vzpomněla,“ vyděsí mě zákeřná babizna, jejíž existenci mi zazdilo rudý zablesknutí. „Mám vám vyřídit, že tady Lev na vás bude dávat pozor a měl byste si pospíšet,“ dokončí a je na svou paměť náležitě hrdá.

Opět se očima střetnu se Lvem a všimnu si, že je sice plešatej, ale hodně chlupatej. V sedu je vyšší než já a ramenama se stěží vejde do sedačky.

„Buduj vlast, posílíš mír,“ pronese Lev a z každého jeho slova sálá smrt.

„Jedete za rodinou?“ přetrhne dozvuky výhrůžky babča a za odměnu dostane akorát můj vyděšený a zmatený pohled. „Vypadáte docela mladě, panáčku,“ usměje se na mě, aby mi dala prostor vzpamatovat se.

Žaludek mi spadne do kalhot a na jeho místo se vetře uvědomění: v břicho se mi začne rozrůstat jak pekelně nasraná rakovina a s každým úderem srdce mi stravuje okolní orgány, spolu s chutí žít. Je mi totiž jasný, že tenhle vlak nikde po cestě nestaví, putuje jen od konečný na konečnou.

„A kam že to jedeme?“ zkusím svý štěstí, ale v podstatě jen blábolím, abych se nějak vyrovnal se svým osudem.

Babča nasadí překvapený výraz. Co je to za nestoudnost, nastoupit do vlaku a nevědět, kam jede? Obzvláště když je tak speciální! V jejích očích se vystřídá pohrdání a odmítání připustit si, že jsem otázku myslel vážně. Nakonec se s ní ale smíří, stejně jako se skutečností, že nezemře, pokud nebude chtít.

Nadechne se...

A odpověď si domyslete sami.

Lev dodá: „Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak!“

Když mi to pajšl dovolí, koukám z okna. Takže ne moc. Průjezd hraničním tunelem si ale nemůžu nevšimnout, protože celý kupé zalije tma.

Odpočinek je vlastně taková odizolovaná buňka světa, která ustrnula v jednom časovém úseku a nehodlá se nikam posouvat. Líbí se jí sračky, v nichž se zasekla. Přímo se v nich rochní a nezajímá ji, co se děje venku.

Aby si Odpočinkáři pojistili odloučení, postavili okolo celý oblasti obrovskou zeď s inteligentníma obrannejma systémama. Protože nic nedá venkovní společnosti tak dobře

najevo, že o ni nemáte zájem, jako několikametrová vražedná konstrukce.

Dovnitř vedou jen tři cesty, z toho dvě vlakový a jedna pro údržbářské personál.

Nic víc.

Aby vás pustili do města, musíte projít bezpečnostní prověrkou, psychotestama a kopou standardizovanejších procedur, který oddělujou duševně zdravý od těch, co můžou mezi důchodce. Kontroly ale probíhají až přímo na nádraží v centru, a pokud se byrokracii nebudete líbit, prostě vás posadí na první linku zpět do normálního světa.

Takže se hezky projedete, zabijete celý den a taky se ujistíte o tom, že tenhle systém navrhovali Češi.

Babča ode mě nedostala odpověď, takže o mě přestala mít zájem. Jakmile vlak konečně zastaví a ve výhledu zůstane akorát umělý osvětlení podzemní příjezdový haly, ani se na mě pořádně nepodívá. Zvedne se a uraženě se odbelhá.

Lev toho využije, vstane, popadne mě za ruku a prudce mě vytáhne na nohy.

Málem mi přitom vykloubí rameno.

Pak mi podá glock – čistě proto, aby mi dokázal, že ani s kvérem bych proti němu neměl šanci – a chytřej telefon, na kterým se objeví nahrávka Vaperova ksichtu.

Nevkusný piercingy nejdřív vypustí do objektivu páru, aby bylo jasno, kdo je tady alfa samec. Pak mi na dálku vysvětlí, že Lev má v sobě monitorovací zařízení a že bude pravidelně posílat hlášení o mém postupu. Prej mě stroj sleduje, ale nemusí se mnou nutně všude chodit. V určitéch časovejch intervalech si mě prostě najde a vymlátí ze mě důkazy o mé činnosti. Předá je dál a dostane instrukce ohledně toho, jestli můžu dál žít.

Což je divný, protože Odpočinek nejní pokrytej obyčejnejma komerčnima sítěma a komunikátory z venku tam jednoduše nefungujou. Stejně tak tohle město nemá internet, ktorej by protýkal ven, ani třeba rádio, co by vysílalo za hranice zdí. Dokonce i televize je buď dobovej recyklát, nebo speciální produkce pro uzavřenou komunitu tvrdohlavejch mrtvol.

Klidně je ale možný, že různě po městě jsou ukrytý přístupový body. Nakonec jen totální idiot by si myslel, že se tady bude žít počestně. Prachy přelezou inteligentní zdi daleko snadněji než lidi.

Lev mě praští do ramene.

Chápu, nedávám pozor.

Vaper pokračuje ve svém teatrálním tlachání: prozradí mi, že od Lva dostanu fotku – Lev ji vytáhne a podá mi ji – a že mám dva dny na to, abych něco zjistil.

Záznam se přeruší.

Lev se na mě usměje.

Teda pokusí se.

Usilovně se ho snažím ignorovat a beru si fotku. Na zadní straně je napsaný jméno děduly i hospody, kde prej trávil nejvíc času.

Což je dobře, protože obojí jsem za poslední tři dny zapomněl.

Jako bonus Vaper přidal i adresu tatíčkova trvalýho bydliště.

K zulíbání.

Průvodčí vtrhne do kupé jako stoletej uragán a naznačí nám, že pokud okamžitě nevypadnem, vynese nás v zubech.

Odporujte nakrklý důchodkyni.

Po cestě betonovým koridorem, kterým musej projít všichni nově příchozí, si připadám jako bych se vracel do vězení.

Lev dupe za mnou a mou představu umocňuje s ruskou grácií.

Chodba je vytapetovaná dveřma s podivnejma jmenovkama a přidělenejma byrokratickejma berličkama. Čistě podle názvů funkcí většina zdejších pracantů nemaká a ten zbytek určitě rotuje, aby se taky zrovna nepředřel. Klidně se s váma ale vsadím, že kdybych někam vtrhnul a dotyčná osoba náhodou seděla u stolu, dokáže mě svou verbální masturbací přesvědčit o své užitečnosti.

Před přijímací kanceláří je dvanáct sedátek a terminál, kde si můžete vyjet číslo. Zastaralej dotykovéj displej se mi ke spolupráci podaří přesvědčit až napotřetí a nepřehledný menu ze sebe nakonec vybleje přesně tu možnost, kvůli který jsem tady.

Jedu za rodinou.

Moje číslo je 726.

Člověk by si myslel, že když před ním v řadě nikdo není, bude se mu komise věnovat okamžitě. Nakonec ale se Lvem setrváme v kulervoucím mlčení dobrejch třicet minut, než se nad dveřma konečně rozsvítí číslo a stará reprobedna zahraje sonicky vyčpělej džingl.

Vcházím v oblaku rozmrzelosti a vzteku.

A vevnitř sedí to nejkrásnější nepenzistický stvoření, jaký si dovedete představit.

A slovo nepenzistický v tomhle případě nasazuje latku velice nízko: ženská za přepážkou má přes třicet, trochu volnějši sako, drdol a přísnej výraz v docela hezký tváři.

„Posaďte se,“ vyzve mě a v hlase jí zní něco velice podobnýho kovovému přízvuku Lva.

Nejsem si jistej, jestli mám šanci utýct.

Pak můj ruský soudruh zabouchne dveře a zůstane stát venku.

Шлюха.

„Chtěla bych vás informovat, že naše sezení je monitorováno a zaznamenáváno,“ rozváže si jazyk komisařka a pokračuje se strojovým „podepište tady“. Podá mi lejstro, jehož podškrabem schvaluju zpracování svých osobních údajů.

Chvilí přemějšlím, jestli jí mám zamávat před obličejem čipem, kterej by tuhle proceduru urychlil tak, že by mě sejmula a pak bych se zved a odešel. Ženská se ale tváří zcela přesvědčeně. V ksichtě má vážnej výraz někoho, kdo svý práci věří a postupy jsou pro něj všechno. A pokud je tohle její standardní procedura, nemám šanci cokoliv změnit.

Podepíšu.

„Děkuju,“ pronese, aniž to myslí vážně. „Takže pane Krhavý...“

„Říkejte mi Vincente.“

„Na žádance jste uvedl, že jedete navštívit rodinu, pane Krhavý,“ nepřístupuje na mou hru. „Jste si doufám vědom toho, že o návštěvy se musí žádat dlouho dopředu a k přijímacímu pohovoru má smysl se dostavit až v okamžiku, kdy jste vyzván oficiální notickou?“

Řeknu „ne“ a v ten okamžik jsem si plně vědom toho, že liju benzín do hořícího hnízda sršňů.

„Ne?“ zeptá se mě s notnou dávkou nevíry v hlase. Těšila se, že mě vyleje ven, ale nečekala, že mi to bude jedno.

„Ne,“ konstatuju a vylovím z kabátu cigára se zapalovačem.

„Tady se nekouří,“ zaprotestuje stvoření, kterému teď konečně vidím na visačku a zjišťuju, že se jmenuje Pavla.